

موعظه‌ی پنتیکاست ۲۰۲۵: روحی که در تفاوت‌ها جمع می‌کند، صلح می‌آورد و برای مأموریت قدرت می‌بخشد.

متون: پیدایش ۱۱: ۹-۱، اعمال رسولان ۲: ۱-۲۱ و یوحنا ۱۴: ۸-۱۷ و ۲۵-۲۷
موعظه‌گر: پنی پولان

دعا:

ای خدای پدر، روح حقیقت را همین حالا در میان ما بفرست
،باشد که او دل‌های ما را باز کند تا کلامت را امروز بشنویم
و ما را با شجاعت پر کند تا محبتت را با اطرافیانمان در میان بگذاریم
.باشد که روح تو ما را در گوش دادن، در یاد گرفتن، و در رفتن به جهان به عنوان بخشی از مأموریتت، هدایت کند
به نام عیسی، آمین

آیا متوجه شده‌اید که ما در دنیایی زندگی می‌کنیم که به قدرت، مقام و کنترل وسواس دارد؟
،این را در رهبران سیاسی می‌بینیم که مصمم هستند اثر خود را بر جهان بگذارند و با کسانی که ممکن است مانعشان شوند
مبارزه می‌کنند. وقتی در این هفته در مورد این متون فکر می‌کردم و به این فکر می‌کردم که در این موعظه چه بگویم، دعوای
دونالد ترامپ و ایلان ماسک در رسانه‌های اجتماعی منفجر شد. هر یک سعی می‌کردند با تحقیر دیگری، برتری پیدا کنند
دیدن رئیس‌جمهور ایالات متحده، که قرار است رهبر دنیای آزاد باشد، در این وضعیت واقعاً شگفت‌انگیز است - و نه به
شکلی خوب. اما فقط او نیست. مردم در سراسر جهان به دنبال قدرت شخصی، مقام و کنترل هستند. خدا معمولاً در این میان
جایی ندارد، مگر گاهی به عنوان راهی برای به‌دست‌آوردن قدرت بیشتر.

ما این را در ملی‌گرایی می‌بینیم - جایی که افتخار به هویت تبدیل به ترس از کسانی می‌شود که با ما متفاوتند. بار دیگر، خدا
کنار زده می‌شود و مردم خود را در اولویت قرار می‌دهند. شرم‌آور است که این را در زبان شک و طرد می‌بینیم - به‌ویژه
نسبت به مهاجران و پناهندگان. بسیاری به شهر ما می‌آیند تا در امان باشند، اما احساس طرد شدن می‌کنند.

پس ما در زمانی هستیم که بسیاری می‌خواهند خودشان را - و نه خدا - در اولویت بگذارند. این الگوها جدید نیستند. آن‌ها
بازتاب داستانی باستانی از کتاب مقدس عبری هستند: برج بابل.

در پیدایش ۱۱، مردم گرد هم می‌آیند، نه برای احترام گذاشتن به خدا، بلکه برای ساختن برجی تا به آسمان برسد - تا «برای
خود نامی بسازیم». اما در پیدایش، این خداست که نام‌ها را می‌دهد. پس این به معنای گرفتن جای خداست. با ساختن برجی که
به آسمان می‌رسد، آن‌ها می‌خواهند جای خدا را بگیرند و بر آینده‌ی خود قدرت، مقام و کنترل داشته باشند. آن‌ها خدا را به
حاشیه رانده‌اند و می‌خواهند در جایگاه او بایستند. در این داستان، خدا پایین می‌آید و زبان‌هایشان را گیج می‌کند. مردم در
سراسر زمین پراکنده می‌شوند - نه برای نابودی‌شان، بلکه برای محدود کردن جاه‌طلبی‌های خودخواهانه‌شان.

هزاران سال بعد، به روز پنتیکاست می‌رسیم. پنجاه روز از مرگ و رستاخیز عیسی گذشته است. چند روز پیش، عیسی به
آسمان صعود کرده است. پس شاگردان دوباره تنها هستند. به آن‌ها گفته شده که منتظر بمانند، پس با هم جمع می‌شوند. ما
نمی‌دانیم فقط ۱۲ رسول بودند (بله، آن‌ها یهودا را با متیاس جایگزین کرده بودند (یا گروهی بزرگتر. آن‌ها احتمالاً احساس
ناامنی می‌کردند - به یاد ترسی که بعد از مرگ عیسی در دل داشتند. آن‌ها هنوز مطمئن نبودند، پر از سوال بودند و نمی‌دانستند
چه خواهد شد.

اما، و این یک «اما» بزرگ است... آن‌ها باز و آماده بودند برای کاری که خدا قرار بود انجام دهد. پس با هم منتظر ماندند و
در این مدت با هم دعا کردند.

و بعد، روح می‌آید. او ناگهان با صدای باد شدید و با زبان‌های آتش می‌آید. باد و آتش در سراسر کتاب مقدس نشانه‌های قدرت و حضور خدا هستند. صدای شدید باد، اتاق را پر می‌کند - باید نفسشان را بند آورده باشد! آتش روی سر هر نفر قرار می‌گیرد. موهایشان را نمی‌سوزاند بلکه نور می‌دهد. این یک نجوا ملایم نبود - این قدرت خدا بود.

آیا دقت کردید که روح خدا فقط برای عده‌ای خاص یا کسانی که ایمانشان کامل است نمی‌آید، بلکه برای همه‌ی کسانی که به عیسی اعتماد کرده‌اند و منتظر و دعا بودند، می‌آید؟

این هدیه‌ای برای همه است. روح می‌آید تا آن‌ها را برای خدمت و مأموریت تجهیز کند. می‌آید تا شجاعت و کلماتی بدهد تا خبر خوش عیسی را با جهان در میان بگذارند.

و آنچه بعداً رخ می‌دهد، شگفت‌انگیز است. وقتی شاگردان به میان جمعیت می‌روند، روح از طریق آن‌ها به زبان‌های مختلف سخن می‌گوید. بازدیدکنندگان احتمالاً یونانی را به عنوان زبان دوم صحبت می‌کردند - اما روح به آنچه راحت است بسنده نمی‌کند. او در زبان قلب هر فرد سخن می‌گوید: زبان مادری، زبان خانه و خانواده‌شان. کلام خدا برای هر دل به زبان خودش می‌رسد.

این فقط پایان دادن به سردرگمی برج بابل نیست - بلکه بابل را دگرگون و نجات می‌دهد. زبان‌های متعدد که در ابتدا باعث سردرگمی بودند، در پنتیکاست تبدیل به جشنی برای تنوع انسانی می‌شوند. هر زبان، هر ملت و هر زندگی خوش‌آمد گفته می‌شود و برکت می‌گیرد. روح خدا آنچه را پراکنده و متفاوت بود گرد هم می‌آورد - نه در یکنواختی، بلکه در وحدتی جدید و پر از روح.

این داستان فقط برای دو هزار سال پیش نیست. این برای ما، همین‌جا و اکنون است. هفته‌ی آینده، ما رونمایی از چهار آیکون در اندازه‌ی واقعی از قدیسان از بخش‌های مختلف جهان را جشن خواهیم گرفت. آن‌ها نشانه‌هایی از تنوع غنی کلیسا هستند. آن‌ها به ما نشان می‌دهند که پادشاهی خدا از هر ملت و هر زبان تشکیل شده است. برای مدت طولانی، تصاویر روی دیوارها - و پنجره‌های ما فقط قدیسان سفیدپوست اروپایی را نشان داده‌اند. اما امروز، صدای ملایم روح به ما یادآوری می‌کند که کلیسا بدن مسیح - واقعاً بین‌فرهنگی، واقعاً جهانی و واقعاً به هر زبانی سخن می‌گوید. این آیکون‌های گوناگون فقط تزئین نیستند. آن‌ها نشانه‌ای از کار روح در میان ما امروز هستند. آن‌ها به ما یادآوری می‌کنند که واقعاً «همه‌ی قدیسان» را - بله، این اسم کلیسای ماست - به یاد بیاوریم: قدیسان از هر فرهنگ، هر کشور و هر زبان.

ما به فصل جدیدی کشیده می‌شویم. به‌زودی به یک جامعه‌ی مینیستر می‌پیونديم تا در مأموریت با کلیساهای محلی دیگر شریک شویم. همان‌طور که روح شاگردان اولیه را برای مأموریت و خدمت تجهیز کرد، ما نیز می‌توانیم دعا کنیم که روح ما را تجهیز کند. می‌توانیم دعا کنیم که بتوانیم کسانی را که با ما متفاوت هستند، خوش‌آمد بگوییم، با هم همکاری کنیم و خبر خوش عیسی را با همسایگانمان در این بخش از لسترشر در میان بگذاریم.

در نهایت، به متن انجیل امروز نگاه می‌کنیم. این در شام آخر است. عیسی به مؤمنان وعده می‌دهد که روح خواهد آمد - نه فقط به عنوان یک رویداد تماشایی یک‌باره مانند پنتیکاست، هر چند ممکن است برای برخی بخشی از نقشه خدا باشد. روح خدا برای همیشه در ما خواهد بود. روح، مدافع و تسلی‌دهنده‌ی ما، به ما آموزش خواهد داد، هر آنچه عیسی گفته را به یاد ما خواهد آورد و صلح او را به ما خواهد داد. عیسی می‌گوید: «صلح خود را به شما می‌گذارم؛ صلح خود را به شما می‌دهم. من به شما نمی‌دهم آن‌گونه که جهان می‌دهد».

صلح مسیح شالوم واقعی است. این صلح شکننده‌ی منافع شخصی یا ملی‌گرایی نیست. بلکه این صلح غنی خدا و پادشاهی اوست. این صلحی است که تفاوت را می‌پذیرد و ما را در محبت گرد هم می‌آورد.

به زودی، ما صدای گروه کر را خواهیم شنید که کلمات تسلی‌بخش عیسی را می‌خوانند: «اگر مرا دوست دارید، احکام مرا

نگاه دارید. و من از پدر درخواست خواهم کرد، و او تسلی‌دهنده‌ی دیگری به شما خواهد داد، تا برای همیشه با شما بماند: یعنی «روح حقیقت»

مهم نیست از کجا آمده‌ایم – چه مدت‌هاست اینجا هستیم یا تازه به کلیسای همه‌ی قدیسان آمده‌ایم. مهم نیست چه زبانی صحبت می‌کنیم یا در چه فرهنگی بزرگ شده‌ایم. هر کجا که در سفر ایمانمان هستیم – چه تازه وارد باشیم، چه دهه‌ها در ایمانمان راه رفته باشیم، یا هنوز پر از سوال و جستجو باشیم – روح به همه‌ی کسانی که به عیسی اعتماد کرده‌اند، وعده داده شده است. تا به ما کمک کند به عنوان مردم او زندگی کنیم و جهان او را دوست بداریم

باشد که امروز صدای روح خدا را بشنویم، همان‌طور که او ما را فرا می‌خواند تا مردمی پنتیکاست باشیم: مردمی که دعا می‌کنند، گوش می‌دهند، فروتن هستند، متنوع هستند، پر از صلح و محبت مسیح هستند و آماده‌اند تا این‌ها را در جهان به اشتراک بگذارند. و دعا می‌کنیم که روح حقیقت تا همیشه با ما بماند

آمین